Lucie Stošková

MEZI DVĚMA OHNI

KVADRIGA ~ KNIHA PRVNÍ

Ukázka knihy z internetového knihkupectví www.kosmas.cz

Lucie Stošková

Kvadriga: Mezi dvěma ohni

Lucie Stošková
Kvadriga: Mezi dvěma ohni

© Lucie Stošková, 2020
© Backstage Books, 2020

ISBN 978-80-88049-89-0

Lucie Stoková

MEZI DVĚMA OHNI

KVADRIGA ~ KNIHA PRVNÍ

Backstage Books

2020

Ukázka knihy z internetového knihkupectví www.kosmas.cz

Děkuji svým rodičům, kteří mi umožnili splnit si životní sen, a především své mamince Lence Stoškové, bez níž by kniha nikdy nevznikla. Můj dík patří také kamarádce Lucii Mičkové za dlouhotrvající zpětnou vazbu a neutuchající podporu.

Ukázka knihy z internetového knihkupectví www.kosmas.cz

Co je to vůbec za svět, ten, o němž vyprávět začínáme?
Svět plný kouzel, divů, magie.
Budeme věřit či přízemností lidskou unášet se necháme?

Nuže, věz ty, kdo oči své ponoříš do těchto řádků,
že tam, co naše běžné město k nalezení jest,
skvějí se v slunci sídla těch, jež kouzlit znají od počátků.
Leč stejně jako my i oni v osudech svých
stojí na křižovatkách životních cest.

Že nejsou vidět? Proč by taky?
Pohádek o nich byly napsány mraky.
Uvěřils?
Ne?
Tak čti, ať pochopíš, že kolem nás je tajný svět,
o němž ti nyní toužím vyprávět.

„Jsou jako dva dravé ohně. Ohně, které se musí strávit navzájem, aby uhasly.“
Tiberius Maximus Vinstel, velmistr angirský

Kapitola první

ODKAZ ČASŮ MINULÝCH

Věděl, že je to zbytečné. Neměli šanci dostat se dál. Každá kletba, kterou vyslali, se vrátila zpět. Když couvl, o něco zakopl a zřítil se na nějaké tělo. Okamžitě se schoulil za suť ožehlých mramorových kamenů a zadíval do tváře ležícího. Byl to Dawley. Mrtvý. Oči vytřeštěné, svaly v obličeji stažené do děsivé grimasy, rozšklebená ústa, z nichž ještě stále vytékal pramínek krve. Ano, tak vypadala smrt. Bylo mu to ale fuk. Už si na ten pohled zvykl, už dávno. Klidně tady teď mohl ležet on, no a co? Morsvirové ustupovali a docela rychle. Mrtvých přibývalo.

Prásk!

Těsně nad jeho zátylek se zavrtalo do několika roztříštěných balvanů smrtící kouzlo.

Sakra, kdo to poslal a odkud?

Zaměřil směr a za jedním z mála stromů, který ještě stál a nehořel, zaznamenal pohyb. Namířil hůlku a vyštěkl smrtící kletbu. V okolním hukotu nebylo slyšet, zda nepřítel zakřičel nebo ne, ale padající postava ho přesvědčila, že se trefil. Stejně to pořád nechápal.

Vévoda přece tvrdil, že se tyto prapodivné bytosti nemohou bránit, že nesmí zabíjet. Tak proč se kolem válí minimálně dvacet těl mrtvých Morsvirů?

Jeho chřípí natáhlo prach smíšený s pachem krve a potu. Krvácel taky, vlastně si ani neuvědomoval, kdy ho někdo zasáhl, necítil bolest. Vysoká hladina adrenalinu v jeho těle poctivě plnila svůj úkol. Rána ale nebyla hluboká, přesto se táhla se od poloviny paže až k lokti. Teď, když měl chvilku času, omotal ji cípem pláště. Zdálo se mu, že už dlouho neviděl žádný záblesk, a tak opatrně vystrčil hlavu.

Prásk!

Od šutru se odrazilo další zajiskření a zarylo se do stěny o kus dál. Lekl se a sprostě zaklel.

Copak oni nevidí, že se stahujeme?

„Claudie, vypadni odtamtud, máš je i za sebou!"

Bezpečně poznal ten hlas. Byl to Lucretius. Bojoval zpoza zdi, do níž se před okamžikem zavrtala ona smrtící kletba. Jemu zvířecí inkognito ještě drželo. Z kápě trčela tlama jaguára cenícího zuby. Claudius už ale o svůj vlčí obličejový převlek dávno přišel. Stalo se to přesně ve chvíli, kdy mu jeden ten zatracený parchant rozřízl loket. Lucretius měl pravdu, byli všude.

Odkud se jich tolik vyrojilo? A to jejich zatracené bílé světlo! Oslepuje oči a znemožňuje přesné rány.

Švihl hůlkou doleva, ozval se hrdelní výkřik.

Aha! Tak ten musel být blíž než ten druhý za stromem!

„Dělej, zdrhej, budu tě krýt," řval na něj Lucretius z plných plic.

Zdálo se, že se levá strana uvolnila, proto hned vyskočil, třemi dlouhými skoky zdolal vzdálenost mezi ním a troskami jakési mramorové kašny. Otočil se, kývl na Lucretia. Ten se bleskurychle vyřítil za ním a Claudius měl co dělat, aby ho dvěma kletbami ochránil od jisté smrti.

„Musíme se dostat k lesu, tam už nebudou!" ječel Lucretius.

„Přes planinu neprojdeme, budeme tam na ráně," namítl Claudius.

„Použijeme vírový transfer," přikázal druhý muž.

Houby transfer!

Claudius už věděl, že tady nefunguje, zkoušel to.

Ale jemu, panu vikomtu vševědoucímu, to přece vykládat nebudu! Ať si na to přijde sám!

Lucretius ho popadl za zraněný loket, až Claudius sykl bolestí. Skutečně, nic se nedělo.

„Do háje, nejde to, proč?"

„Takže plán B?" ušklíbl se Claudius. Docela blízko se s ohlušujícím rachotem zřítila nějaká zeď.

Hm, který Morsvir byl asi tak šikovný?

Vyvalila se oblaka prachu a vše se na okamžik zahalilo do neproniknutelné šedivé mlhy. Věděli, že to je jejich šance. Jako dva gazelí samci, prchající před predátorem, se řítili přes úzkou planinu, jež oddělovala poslední domy od prvních stromů bizarního pralesa. Když byli stromům už téměř na dosah, něco nad nimi náhle zakrylo slunce. Claudius automaticky šlehl hůlkou směrem vzhůru. Ozvalo se bolestivé zaryčení, skoro jako by zranil koně.

A skutečně! Mezi úplně první stromy ihned zahučelo obrovské tělo grošovaného pegase. Tak tak, že nezažilo blízké setkání s některým z mohutných kmenů. Vlastně by to bylo jedno, přes jeho pravý bok zela hluboká rozšklebená rána, z níž se proudem valila krev. Byl prakticky mrtvý, i když ještě dýchal.

„De vita decede," štěkl po něm Lucretius a udělil mu tak ránu z milosti.

Zajímalo ho ale něco jiného. Mezi obrovskými roztaženými křídly se zamotané do cípů oděvu něco hýbalo. Oba okamžitě nadzvedli peruť a vytáhli nad koně divoce se zmítající holku. Nemohlo jí být víc než jedenáct, dvanáct. Ječela, jako by ji na nože brali.

Claudius s ní prudce smýkl na zem, setrvačností urazila ještě tak dva metry a pak se zastavila o spleť kořenů jednoho z vyvrácených kmenů. Byla trochu potlučená, ze rtů jí tekla krev, ale jinak se nezdála být zraněna. Už neječela, jen těžce oddychovala a probodávala je nenávistnými pohledy. Byla hezká, modrooká, se světlou pletí. Její velmi dlouhé spirálovitě stočené vlasy měly barvu dozrálého ječmene.

„Co s ní?" zavrčel Claudius.

„Nevím, máš chuť na malou?" odfrkl si Lucretius.

Claudius si jen zhnuseně odplivl.

„Vezmeme ji s sebou, třeba se bude vévodovi hodit," rozhodl druhý muž.

Jaguáří Morsvir, který už ale zrušil své zneviditelnění, ji chytl za zápěstí. Odpor nečekal a bolest už teprve ne. Kousla ho do dlaně tak silně, že se otisky po jejích zubech zalily trochou jeho krve.

„Ty malá mrcho!" zařval na ni Lucretius a vrazil jí takovou facku, až Claudius musel zauvažovat nad tím, jestli jí vůbec zbyly nějaké přední zuby.

Náhle se mu zdálo, že všude kolem je podezřele moc světla. K jeho pokřivenému nosu doplachtila opojná vůně odněkud zezadu. Chtěl se rychle otočit, ale ten přihlouplý nápad ho přešel v okamžiku, když na svém hrdle, velmi blízko krční tepny, ucítil chladné ostří a na levém trapézovém svalu silný stisk něčí ruky.

„Ať ji hned pustí," zavrčel mu do ucha tichý ženský hlas.

Claudius natočil hlavu, aby se podíval na bojovnici. Zajímavý pocit, ženská ho ještě nikdy na životě neohrožovala. Ze svého úhlu mohl zahlédnout jen čepel dlouhé dýky zarývající se mu do krku, dále bělostnou dlaň, která svírala vykládanou rukojeť, a kus lesknoucího se stříbrného oděvu, v němž byla postřehnutelná část paže zahalena.

„Slyšel jste mě?" zavyla zuřivě a přitiskla dýku k jeho hrdlu silněji.

„Lucu, mám pro tebe vzkaz. Máš ji prý hned pustit!" zavolal na svého druha.

„Proč jako?" houkl Lucretius jeho směrem. Zaostřil na něj až pak.

„Když to neuděláš, budu mít asi trochu potíže."

„Bude mi velkým potěšením proříznout vašemu příteli hrdlo," ozval se silný ženský hlas zpoza Claudiových zad.

Lucretius ztuhl, ještě stále svíral děvče v levačce, jak se ji před okamžikem pokusil zvednout. Chvíli civěl na Claudia i na jeho neočekávanou společnici, pak ale dívku pustil.

„Mely, sem za mě!" zavelela ta starší. Dívenka vyskočila a bleskurychle se skryla za svou zachránkyni.

„A vy, okamžitě odhoďte svou hůlku! Hned! Jestli nechcete vidět, jak mu uříznu hlavu!"

Ten příkaz patřil Lucretiovi. Neochotně s ní švihl někam do boku.

„Vezmi si Niobu, stojí na okraji lesa," vyzvala mladší dívku.

„Neumím ovládat tvého pegase," namítlo děvče.

Starší z nich se však nenechala přerušit: „Zavolej hlídky, těch morsvirských zrůd je ještě plný les!"

„Nenechám tě tady samotnou!" protestovalo děvče.

„Jdi! Pánové budou jistě rozumní," zazněl strohý rozkaz.

„A teď vaši hůlku, pane," zašeptal Claudiovi svůdný hlas do ucha. Claudius sebou nepokojně trhl, ale v tu chvíli se mu dýka zařízla hloub do kůže a způsobila mu menší ránu. Tělem mu projela zvláštní vlna nepopsatelného horkého mrazení. Před očima se mu náhle na okamžik zatmělo. Když se jeho zrak opět rozjasnil, měl pocit, že vše vnímá rozmazaně. Cítil, že se chvěje a nechápal proč.

Pomalu vytáhl z pláště svůj kouzelný kus dřeva, vyrobený z jilmu se středně velkým hnědým topazem uvnitř.

„Zahoďte ji za sebe, co nejdál," udělila mu další pokyn.

Otálel.

„Buďte rozumný, nebyl byste první, koho bych dnes zabila," přesvědčovala ho tónem, jako by chtěla, aby si na sendvič zvolil místo majonézy kečup. Nakonec tedy poslechl. Když se ozvalo zapraskání, jak hůlka zapadla bůhvíkam, stisk její ruky povolil.

„Jděte, pane, ale velmi pomalu," vyzvala ho.

Několika kroky došel k Lucretiovi, pomalu se však pootočil o pouhých devadesát stupňů. Dlouhé hnědé lehce vlnité vlasy mu závanem větru padly do obličeje. Mezi jednotlivými prameny úkosem pohlédl na ženskou postavu. Zahalovala ji zářící mlha, rysy obličeje se rozeznat nedaly. Přesto bylo jasné, že jde o mladou štíhlou ženu nebo dívku. V napřažených rukou se jí stále ještě leskla dýka, kterou před chvílí tiskla k jeho krku. Byla na ní trocha jeho vlastní krve.

„Takže, šlo mi jen o to děvče," promluvila znovu, „nyní navrhuji, abychom se v klidu rozešli."

Ukázka knihy z internetového knihkupectví www.kosmas.cz

„Myslíš, že by se tou dýkou ubránila?“ zašeptal Lucretius.

„Těžko říct, připadala mi docela obratná,“ odvětil stejně tiše Claudius, který si právě prsty stíral kapičky vlastní krve z hrdla, „ale za pokus by to určitě stálo.“ Jeho jednadvacetiletá divoká krev vzkypěla zlostí. Aby ho o hůlku připravila žena, a ještě tak potupným způsobem, to si vážně nechtěl nechat líbit!

Oba muži však nedostali příležitost zjistit, co dotyčná s dýkou dovede nebo nedovede, jelikož se náhle ozval hluk a z pravé strany se mezi ně přivalil další Morsvir. Sotva zahlédl bílé světlo okolo bojovnice, mrštil po něm smrtící kletbu.

Žena zasténala bolestí, pustila zbraň a sesunula se k zemi. Bílé světlo okamžitě pohaslo a na zemi bylo vidět pouze nehybné tělo oděné do stříbrného šatu. Obličej a vlasy jí zakrýval dlouhý stříbřitý závoj. Lucretius s Claudiem k ní okamžitě přiskočili. Chvíli nad ní stáli, a když se nehýbala, odhodil Lucretius z jejího obličeje šátek. Byla to ještě dívka, tak asi okolo šestnácti, možná sedmnácti. A byla krásná, doopravdy krásná!

„Tak s touhle by se daly dělat úplně jiné věci, co myslíš, Claudie?“ uchechtl se Lucretius a mlsně si přejel jazykem horní ret.

Claudius na ni civěl, skoro ani nedýchal. Měl pocit, že už tu spanilou tvář někdy viděl. Najednou se jí nepotřeboval pomstít. Věděl, že pokud je jen zraněná, vezmou ji s sebou a pak by nechtěl být v její kůži. Roztrhali by ji, kousanci a škrábanci zhyzdili ten krásný obličej, svými pařáty podrásali jemnou bílou kůži, svým zvrhlým chtíčem zneuctili to, co se zdálo být svaté.

Ale, sám nevěděl proč, on zrovna tohle teď nechtěl. Myšlenka, že by si z této zářící bytosti udělali pouhou děvku, se mu náhle vzpříčila v mozku. Sehnul se k ní a vlastně tak trochu doufal, že je mrtvá. Položil dva prsty na krkavici, kde ke své lítosti nahmatal tep. Když ucítila dotek, zatřásla se její víčka a ona pootevřela oči.

„Lež a nehýbej se. Tvař se, že jsi mrtvá. Odvedu je pryč,“ zašeptaly mužské rty jen kousek nad její tváří.

„Claudie?“ hlesla tichounce.

Trhl sebou.

Zná mě?

Ona však semkla víčka a zadržela dech. Přehodil cíp závoje přes její obličej a narovnal se.

„Zbytečná námaha, Lucu. Leda bys trpěl nekrofilií, má to za sebou,“ prohodil ledabyle a skoro otráveně.

„Jsi si jistý? Nezdálo se mi, že to byl přímý zásah,“ zapochyboval Lucretius a udělal krok směrem k ležící dívce.

Claudius se prudce vztyčil a zastoupil mu cestu.

Ukázka knihy z internetového knihkupectví www.kosmas.cz